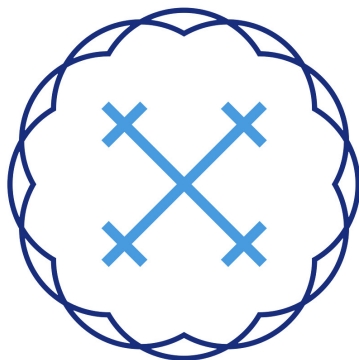

SVÄTOPLUKOV HAVRAN

Martina Mrázová

Obálka: Marek Šaffa

Rok vydania: 2020

ISBN 978-80-570-1719-6

**Venované všetkým,
ktorí dobrom premáhajú zlo.**

**„A národ oboril sa na národ
s úmyslom vraždy, s besom skaziteľa.“**
- Pavol Országh-Hviezdoslav, Krvavé sonety

PROLÓG

Nezabudnuteľná osobnosť, strapatý vedec, pacifista a humanista, no zároveň priekopník atómovej bomby. Odštartoval preteky v zbrojení a stovky rokov po jeho smrti nastala nukleárna vojna. Ľudstvo bojovalo mocnou zbraňou, ale vojnu nevyhral nikto. Naopak, všetci zostali porazení. Zem pokrýl smrtonosný oblak. Čierna sadza zastrela pôdu. Planéta sa stala pustinou s prebytkom jedovatej úrody. Planéta kedysi pretkaná drôtmi a neviditeľnou sieťou upadla. Zničená bola architektúra i infraštruktúra. Plynový obal zeme zredol, preto ním preniklo škodlivé kozmické žiarenie. Koncentrácia kyslíka v ovzduší klesla. Zanikli podnebné pásma a prestali sa sriedať ročné obdobia. Počasie si robilo, čo chcelo. Bolo obvyklé, že krajinou sa prehnalo tornádo a povodeň, krátko nato sa dovalila snehová smršť a zakrátko nastalo ticho po búrke s teplotou vzduchu šesťdesiat stupňov. Nadišla nová doba zvaná jadrová zima. Situácia vo svete nebola nikdy istejšia, jednoducho všetko spelo k neodvratnej záhube.

Prežili len tí najodolnejší. Nastala deformácia rastlín, zvierat i ľudí. Novodobé mohutné a zubaté rastlinstvo požieralo zatúlanú zverinu a odvážilo sa i na človeka. Vznikli nové druhy živočíchov – chobotnice brodiace sa púšťou alebo plazy prerývajúce pôdu a požierajúce zemské jadro.

Nastal hladomor, rozmohli sa choroby a umieralo sa. Ľudia akoby stratili dušu. Neboli schopní adaptácie, vzdoru ani nádeje na nový začiatok.

Akoby toho nebolo dosť, prišlo zemetrasenie, ktoré pohlo kontinentmi. Niektoré okrajovo vyčnievajúce územia sa odtrhli od svetadielu. Jeden takto odseknutý najjužnejší diel starého kontinentu sa po odrazení od pevniny vplyvom podmorských prúdov prudko prirazil späť, ale na úplne inom mieste ako bolo jeho pôvodné. Uviazol na plytčine ako stroskotaná loď. Takto sa stalo, že sa do jedného celku spojili dve teritória, ktoré predtým oddeľovalo more.

Osamelý pútnik Gašpar sa vďaka tomu bez nutnosti preplávať more ľahko ocitol na území, ktoré sa od kontinentu najprv oddelilo a potom sa k nemu znova pritislo. Gašpar si viedol denník. Do ošarpaného zošita zaznamenával svoje poznatky a názory. Z podivného zápisníka sa dala vyčítať napríklad najnižšia alebo najvyššia zaznamenaná teplota vzduchu jadrovej zimy. Ďalej v ňom boli uvedené názvy a opisy novovekých tvorov, rastlín a miest. Bývalé veľké mestá už neniesli svoje mená, pretože stratili všetko zo svojej bývalej podstaty.

Pútnik Gašpar bol jedným z mála, ktorý nežil len pre prežitie. Jeho poslaním bolo zapisovať, prijímať a odovzdávať dôležité informácie. Spretrhaním celosvetového systému prepojených sietí a zánikom vyspelých technológií stratilo ľudstvo prehľad o dianí. Ľudia sa dozvedali nové správy od pútnika. Gašparov notes bol vzácnosťou. Bol zrejme jeho osudom, ku ktorému ho predurčilo jeho meno. Meno Gašpar totižto znamená „Nosič pokladu“.

Blížil sa súmrak. Gašpar sedel na kopci a chrbtom sa opieral o nízky strom. Chvíľu sa rozhlíadal a v mysli uvažoval, potom sklopil oči a začal písať:

„Zem dnešných dní mi je tak cudzia. Miestami pôsobí blahodarne, i keď je

skazená. Miestami je to mesačná krajina. Vyprahnuté kamenisté púšte alebo červené trávniky sa prelínajú s bujnou vegetáciou. Dnešným ránom som prešiel poľami s bohatou úrodou tekvic. Hrali všetkými farbami od nápadne bielej, cez žltlooranžovú až po tmavozelenú. Niektoré boli väčšie ako ja. A teraz sedím v čiernom nekonečne. Aby som mal dobrý výhľad, vyliezol som na kamenný kopec. Vzduch je tu príjemnejší. Rastie tu jediný polosuchý strom. Vyvoláva vo mne pocit zúfalstva, pretože je tu jedinou viditeľnou formou života. Zároveň vo mne vzbudil náznak nádeje tým, že vôbec prežil.

Hľadiac dolu do údolia si uvedomujem, ako sa kvôli výtvorom ľudskej činnosti dorútila naša Zem do záhuby. Je mi ťažko na duši, prepadol ma strach zo všetkých uvedených márných strát. Výhľad na čudesnú vyprahnutú krajinu je desivý.

Zem dnešných dní mi je tak cudzia, a predsa som rád, že po nej môžem chodiť. Že prežila ako ten strom, ktorý podopiera môj chrbát. V beznádeji hľadám nádej. Nemám cieľ cesty, ale mám svoje poslanie, je ním tento denník.“

Zotmelo a ochladilo sa takmer v minúte. Gašparovi skrehli ruky, ďalej už nebol schopný písať. Pozberal zo zeme suché vetvičky a založil oheň. Na chvíľu si zohrial ruky a potom rozťahol pod korunou polosuchého stromu spací vak. Vliezol dnu, ruky si prekrižil cez prsia a rozmýšľal nad tým, aké zajtra svitne ráno. Slnečné a horúce, mrazivé alebo sladko svieže. Zakrátko ho uspali vlastné myšlienky. Gašpar zatvoril oči a otočil sa na bok.

Oheň osvetľoval bezprostredné okolie teplou žiarou. Spiaci Gašpar ticho hvízdal cez zuby. Pomedzi vyčnievajúce korene stromu sa preplietla akási biela vlna. Niečo nebezpečne zasýčalo. Mamba čierna si obzerala nevitaneho nocľazníka. Plná nadšenia z blízkej ľudskej smrti sa plazila bližšie. Pyšná na svoju ohybnosť sa okolo spiaceho pútnika kľukatila. Sršal z nej život ako kedysi zo stromu, ktorý strážila. Had sa blýskal vo svetle ohňa ako boží bič. Nevyspytateľný osud by ním už bol plesol, keby na Sivých skalách nenastal spor. Strom poznania prehovoril ku svojej strážkyni - mambe čiernej,

„Tento pútnik tu nehľadá raj, nechaj ho žiť.“

Klzký had nebezpečne zasýčal, ale vzápätí sa stiahol späť k jabloni. Nezahryzol sa a nevypustil jed. K dráme nedošlo, pretože biely plaz ustúpil vôli stromu poznania, na ktorom sa už stáročia neurodilo žiadne jablko. Za veky, ktoré jablň prežila, sa stala planou a jalovou. Jej strážkyňa mamba prečkala tisíce šedivých dní a čiernych nocí bez nutnosti chrániť, keďže na Sivý vrch nevyšiel už dlho žiadny človek. Až teraz.

Gašpar sa zobudil do šedivého, ale teplého rána. Nový deň začal s optimistickými vyhliadkami, pritom netušil pravdu svojho prežitia. Noc prežil ako nelapená ľahká korisť. Racionálnym uvažovaním by ťažko pochopil, že sa ocitol v centre stvoriteľstva na Sivom vrchu a unikol smrti i napriek prastarým zákonitostiam. Koleso jeho osudu mu predpísalo púť, na chvíľu spomalilo, ale znova nabralo na obrátkach.

KRVAVÝ GRÓF

Tmavým lesom utekal mladý muž. Zúfalo sa rútil hustým krovím akoby ho prenasledovala nejaká šelma. Pichliače mu roztrhali košeľu a dodriapali telo. Potkol sa o kameň a hlavou narazil do zeme. Cítil ako mu po líci steká krv. Váhal, či má vstať, alebo sa prikrčiť a vyčkať. Započul približujúce sa hrozné vytie. Bol to najstrašnejší zvuk, aký kedy počul a to ho presvedčilo, že bude ďalej utekať. Vstal, ale vzápätí ho zozadu niečo zdrapilo.

Beštia zvalila obeť k zemi. Muž sa ocitol na lopatkách, netvor ho tlačil k zemi, skláňal sa nad ním a skúmal jeho bezradný pohľad. Muž sa bránil celým telom, ale nemal šancu, kričal,

„Nezabíjaj ma, nezabíjaj ma!“

Útočník vyceril zlaté tesáky,

„Ty už si dávno mŕtvy.“, naklonil sa k mužovi a zahryzol sa mu do krku. Muž sa prestal brániť, znehybnel. Krvilačný netvor mu jednou ranou do brucha vyrval vnútornosť a vystavil ich svetu na obdiv. Krv mu stekala po rukách a on kričal,

„Konečne človečina!“

Upíri nasýtení zlatou kolomažou kedysi vyšli z temnoty na svetlo sveta na mieste zvanom Krivá rovina. Boli to nemysliace krvilačné beštie. Jadrová zima ich na rozdiel od ľudí neoslabila, len sa zredukoval počet ich potenciálnych obetí. V novom veku sa im hovorilo „nemŕtvi“.

Vodca nemŕtvych Virisan sa stal kráľom temnoty. On a jemu podobní sa usídlili v Rohatých horách. Hrdé, nebotyčné končiare mali trvalé jadro. Atómová vojna ich strminy nezborila. Upíri robili z hôr do ľudského sveta smrtonosné výpady. Zvyšok času trávil v jaskyni, ktorá bola kedysi útočiskom zbojníkov. Už to nebolo miesto vyžarujúce dobrotivú energiu. Bývalý teplý a vlúdny priestor nasiakol pekelnou temnotou. Krásu jaskynných stien zakryla hniloba. Plesnivé chumáče sa rozvetvovali na všetky strany. Vodopády zlovestne hučali. Dopadali do vriaceho jazierka páchnuceho rozkladom. V ovzduší bola cítiť síra. Nemŕtvi poznačili jaskyňu škaredými stopami. Zneuctili dedičstvo zbojníkov.

Jaskyňa mala ešte jednu novú výzdobu. Blikotali ňou svietiace červy. Kolónie lariev žiarili na vlhkých jaskynných stenách ako hviezdy vo vesmírnych galaxiách. Tieto modrozelené body pôsobili rozpačito. Vyvolávali pocit zhnusenía, ale i napriek tomu mali isté čaro. Boli to larvy komárov a v jaskyni sa vyskytli po príchode jadrovej zimy. Mihotajúce sa organizmy teda neboli výtvorom temnoty, ale boli produktom postkatastrofického sveta. Vonkajšia žiara bola výsledkom chemickej reakcie v ich vnútri.

Komáre, upíri a najstarší obyvatelia jaskyne netopiere si na spoločný podnájom neťažovali. Navzájom sa znášali. Huriavk netopierov ladil so zdivenými móresmi nemŕtvych. Skromné osvetlenie žiarivých červov neťažilo zrak svetloplachých upírov, naopak dobre im poslúžilo. A fungoval tu i akýsi potravinový reťazec. Červy boli ľahko dostupnou potravou pre netopierov. Netopiere nasiaknuté zvieracou krvou prišli nemŕtvym vhod v čase hladomoru, keď ubúdala ľudská korisť.

Mara a Lešij raz prečkali v jaskyni mrazivú noc. Prepojili sa s jej energiou a zanechali v nej dotyk. Bolo to niečo neviditeľné a nevysvetliteľné. Virisan to občas zavetрил. V takej chvíli čuchal svojím jazykom zašpicateným do dvoch ostrých koncov. Vyplazoval ho ako zmija.

Mrzutá spomienka na smutnú princeznú Virisana zase raz rozladila. Znechutene sedel na svojom tróne kráľa temnoty. Bol to neobvyčajný stolec s masívnymi piliermi tvorenými jaskynnými útvarmi. Virisan kmitol jazykom dnu a von z papule, potom zableskol zlatými tesákmi, diabolsky sa zaškeril a nahlas zareval,

„Najbelšia na svete!“

Pri myšlienke na Maru sa v ňom ozval prirodzený inštinkt bestie. Postavil sa na nohy a zľahka vyskočil na stenu jaskyne. Pohyboval sa po nej ako pavúk, akoby mal na dlaniach a chodidlách prísavky. Lepkavým jazykom zotrel široký pás modrozelených svietiacich červov. Zlízal ich zo steny ako šľahačku z prsta. Rohaté hory boli zaliate denným svetlom, preto sa všetci upíry zdržiavali v jaskyni. Skrývali sa pred slnkom a venovali bežným činnostiam. Niektorí sa povalovali, iní sa zabávali vzájomnými priekmi prerastajúcimi do fyzických potýčok. Jeden z upírov sledoval Virisana ležúceho po stene jaskyne. Akoby skúmal, čo bodá jeho neexistujúce srdce. Virisan to vycítil, zoskočil na nohy a osopil sa na svojho poddaného,

„Čo je?!“

„Nič, nič.“, sklonil upír holú hlavu.

Virisan ho oboma rukami sotil do ramien,

„Vypadni!“

Upír ustúpil o krok a sklopeným zrakom si svojho vodcu opatrne premeral zdola nahor, od chodidiel až po hlavu a zasýčal,

„Som tvoj verný.“, zahral na oddanú strunu. To Virisana ešte viac popudilo. Zdrapil upíra za diery na mieste, kde by mal byť nos, pritiahol jeho tvár tesne ku svojej, pričom chrapľavo vrčal,

„To je snáď samozrejmá. Dávaj si pozor, aby si...“, Virisan nedokončil vetu. Svoju pozornosť upriamil na ohlušujúci rachot prichádzajúci od vchodu jaskyne. Odstrčil drzého upíra a strmhlav sa vrhol k daniu pri jaskynnom vstupe. Za Virisanom sa valili aj ostatné upírske monštrá.

Bolo to neuveriteľné. Do jaskyne sa dunivými krokmi valili mužské postavy, bojovníci vyzbrojení krátkymi kopijami so širokými hrotmi, vysokí, statní, oblečení v kožených nohaviciach a kabátoch. Na prvý pohľad vyzerali ako ľudia, len ich oči boli rubínové a kruté. Hneď bolo jasné, kto je ich vodcom. Ani dlhé čierne kadere padajúce do oči, nedokázali prekryť jeho surový pohľad, nápadné líčne kosti a husté čierne obočie. Jeho pozornosť si získal rútiaci sa Virisan. Len, čo ho zazrel, s úsmevom a istým uspokojením prehlásil,

„A tu ho máme, vládcu temnôt.“

Virisan zareval a vrhol sa priamo na vodcu skupiny. Ostatní upíri začali napádať mužov s kopijami ako na povel. Nastal okamžitý boj. Krvilačné monštrá proti krvilačným monštrám.

Vodca bojovníkov v čiernom pred výpadom Virisana pohotovo poklesol do

podrepu a Virisan cez neho doslova preletel. Spadol a dvakrát sa prekotúlal. Muž sa sebavedomo uškrnul,

„A čo teraz?“

Virisan polahky vyskočil späť na nohy. Obzrel sa okolo seba. Zaznamenal, že vojaci mali jednoznačnú prevahu a taktiku. Väčšinu upírov nahnali behom chvíle do jednej kopy a obklúčili ich v obruči. Potom ich na pokyn svojho vodcu začali kopijami dierať ako papier. Ponárali do nich svoje bodné zbrane ako do tieňov. Divé výkriky monštier sa niesli celou jaskyňou. Upíri mužov v obrane driapali a prepichovali zubami, ale nedokázali ich zabiť. Vysilovali sa obranou. Virisan si to nevedel vysvetliť. Zúrivo zachrčal, vyskočil a svišťal vzduchom priamo k zákerne sa usmievajúcemu veliteľovi armády. Ďalší z upírov sa na záhadného muža valil z boku. Muž sebou prudko mykol a nechal upírov zraziť sa. Virisan ťažko dopadol na zem a upír, s ktorým sa zrazil dopadol na neho. Virisan ho zo seba drsne zhodil. Postavil sa na nohy, otriasol omráčenou hlavou, aby sa skoncentroval a vyzývavo zavrčal. Na celom tomto karambole sa samozvaný a trúfalý ľudský agresor nesmierne bavil. Rehotal sa ako šialený. Bolo zrejmé, že sa s Virisanom zahráva. To vodcu upírov rozbesnelo. S rozbehom vyrazil vpred a na tretí pokus mienil neznámeho muža strhnúť so sebou k zemi a potom z neho vysať krv až do poslednej kvapky. Zjavne sebavedomého muža prestala hra baviť. So šikmo namierenou kopijou sa vyrútil oproti protivníkovi. Tesne pred ním vyskočil do vzduchu a keď klesal späť k zemi, zabodol kopiju priamo do stredu Virisanovej hrude. Virisan zaskuvíňal ako zbitý pes. Trhal sebou, ale nedokázal sa z kopije vyviecť, zdalo sa akoby k nej primrzol. Čiernovlasý muž nepovolil, držal kopiju v tele beštie pevne a bez ťažkostí. V tom okamihu utíchla a uviazla v nehybnosti celá jaskyňa. Upíri sebou prestali lomcovať a napádať útočiacich mužov. Skrotli ako jahňatá. Z rany vo Virisanovej hrudi začal vychádzať čierny dym a tmavá hmota podobná smole. Virisan sa rozliat na čiernu kolomaž. Zliat sa z nepriateľovej kopije a vsiakol do zeme. Vpilo ho samotné peklo. Premohlo ho niečo horšie, ako bol on sám. Zlo premohlo ešte väčšie zlo. Zdalo sa to nemožné, ale na svete existovalo niečo desivejšie ako Virisan a jeho monštrá. Upíri zostali po Virisanovej porážke na jednej hromade stále nevýbojní. Ako obarení sledovali premožiteľa svojho vodcu, ktorý prešiel dookola miesta, z ktorého sa Virisan vytratil zo sveta. Potom sa pevne postavil do jeho stredu a rázne k nim prehovoril,

„Počul som o vás veľmi zlé, zlé veci, vy úbohá zberba.“, na chvíľu sa odmlčal, akoby sa zamyslel a potom pokračoval,

“Ale teraz sa všetko zmení. Odteraz ste súčasťou armády nesmrteľných.”, tajomný muž ukázal na svojich vojakov. Potom namieril svoje kroky k stolcu vytesanému z jaskynných útvarov a usadol. Bol to moment, keď na trón usadol nový kráľ temnoty. Jeho muži ho obklopili. Jeden z nich obrátil zrak na upírov, ktorí vyzerali ako v tranze,

“Budú z nich oddaní vojaci, o to sa postarám.”, poznamenal. Potom sa otočil na svojho veliteľa sediaceho na práve vydobytom tróne,

“Skrotli ako baránky. Úplne podľahli tvojej vôli. Pochopili, že ty si ich novým

pánom. Všetko vyšlo podľa plánu. Dosiahol si, čo si chcel, si Vlad Tepeš, kráľ temnoty.“

Muž na tróne si dal ruky za hlavu a pohodlne si natiahol nohy. Pôsobil dokonale spokojne. Pohľadom na nových poddaných sa mu pred očami mihla jeho krvavá minulosť, ktorá z neho stvorila Vlada krvou pomazaného. Bol to on. Bývalý Samov vojak, ktorý kedysi zahorel pre okamžitú spravodlivosť.

Zlorečený Vlad Drakula prežil temné epochy a dlhé skrvavené roky. Vybudoval si vlastnú armádu nesmrteľných, ktorá bola akousi evolúciou upírov. Biologicky to boli ľudia, ktorí nestarli. Denné svetlo im neublížilo a zabiť ich nebolo možné. Podľahli temnote. Krv pili ako víno, z karáf a čiaš. Vladovým sídlom bol mohutný hrad týčiaci sa na skalnom brale uprostred temných lesov. K hradu viedla kľukatá dláždená cesta prechádzajúca do úzkeho schodiska, ktoré končilo vstupnou bránou. Na múroch hradu boli vystavené ako výstražné prsty hlavy ľudí napichnuté na koloch.

Okolité lesy nepoznali zľutovania so žiadnym bežným smrteľníkom. Ľudského ducha sýtili rôznymi útrapami. Desili prenikavo pískajúcim zvukom. Zvádzali tajomnosťou a následne miatli večnou hmlou a temnotou.

Vlad bol kedysi skúseným vojakom a neskôr mocným panovníkom. Vynikal osobitou schopnosťou prinútiť ľudí k poslušnosti. Nikdy neprijal myšlienku, že by sa poddal smrti. V dávnej dobe starých bohov najal do svojich služieb čarodeja. Nebol to žiadny starý pán so špicatým klobúkom a čarovnou paličkou. Vlad vzal do služieb samotného sluhu pekiel - čarodeja Romana. Romano vyzeral ako nepodarený syn nevydarených rodičov. Mal krivé všetky hnáty, jednu nohu mal dlhšiu ako druhú a na chrbte mal hrb. Jeho okrúhla tvár bola mŕtvolne biela a pochmúrna. Vynikali na nej strašidelné oči obrúbené tmavými kruhmi, vďaka ktorým vyzerali neprimerane veľké. Úzke pery mal akoby sústavne zovreté a výraz neustále ostražitý. Hotový Quasimodo.

Keď Romano prvýkrát predstúpil pred Vlada, vyriekol pravdu, ktorú sa dočítal v jeho vnútri,

„Si zatratený.“

„Šaáá, povedz mi niečo, o čom neviem. Zaplatil som ti príliš veľa na to, aby si mi oznámil to, čo mi je dávno známe.“, zaprotestoval Vlad.

Romano privrel viečka,

„Čo teda očakávaš za svoju štedrosť? Bohatstvo, lásku alebo moc?“

„Čo ťa vedie k presvedčeniu, že by som potreboval čarodeja na získanie toho, čo už dávno mám?“, opýtal sa Vlad ironicky.

Romano zakašľal,

„Niečo mi hovorí, že očakávaš nanajvýš nezvyčajné služby. Len ma zaujíma, odkiaľ si vzal presvedčenie, že si ich môžeš kúpiť peniazmi. To, čo budeš požadovať, ťa bude stáť oveľa viac, tvoju dušu. Upísal si sa peklu, keď si ma sem dal zavolať. Dobrovoľne si sa odsúdil na zatratenie.“

„Už som zatratený, ako si sám povedal.“ prerušil Vlad čarodeja, pričom bubnoval prstami po operadle stoličky, na ktorej sedel a pobavene sa usmieval, „Chcem nesmrteľnosť, večný život. Čo ty na to?“

„Iste, no účet bude vysoký. Cenou za nesmrteľnosť je večný smäd.“, odpovedal

bez váhania Romano.

Vlad sa zatváril ľahostajne,

„Večný smäd, vravíš? Nie je nič jednoduchšie ako uhasiť smäd. Je toľko spôsobov,“ vyhlásil, potom nalial z karafy na stole červené víno do dvoch sklenených čiaš, z ktorých jednu posunul na kraj stola, pri ktorom stál Romano a z druhej si odpil,

„Nechceš si sadnúť?“, opýtal sa.

Romanove pokrivené telo sedením trpelo, preto pokrútil hlavou a vydal bolestivý tón,

„Nie, radšej postojím.“

Vlad ukázal rukou na nedotknutý pohár vína,

„Tak sa aspoň napi, oslávmе naše stretnutie prípitkom.“

Romano nikdy neodmietol víno, natiahol sa k poháru a napil sa. Osviežený červeným mocom si blažene povzdychol, potom pozrel na svojho hostiteľa,

„Tak ty žiadaš večnosť a si za ňu ochotný zaplatiť požadovanú cenu.“

Vlad sa pohodlne oprel a obe ruky natiahol pozdĺž operadiel stoličky,

„Absolútnu večnosť.“

Romano spojil pery do tenkej rovnej čiary. Svoj zrak upínal k čaši držiacej oboma rukami. Zdalo sa akoby zaspával. Víno v jeho pohári razom zovrelo ako pod plameňom. Vzápätí sa výrazne prejavilo aj víno v karafe a Vladovom pohári položenom na stole. Doteraz bezchybné čaše a karafa sa náporom vriaceho vína rozbili. Roztrieštili sa na črepy. Vlad nespúšťal oči z Romanových rúk, po ktorých stekalo víno, pričom ľahostajne pokrčil ramenami,

„Nevadí, pohárov i vína máme dosť. Zrejme ťa len vyviedla z rovnováhy náročná úloha. Večnosť asi nevyčaruješ na počkanie. Čo budeme musieť absolvovať?“

Romano zabodol svoj diabolský zrak do Vladovej tváre,

„Život rovná sa krv. Večný život rovná sa krv, ktorá je povznesená nad ostatné. Nepominuteľným sa môže stať ten, kto preleje ľudskú krv, ktorá sa už stala nepominuteľnou. Ak tvojim pričinením pretečie vznešená krv, peklo ti dá večnosť. Prirodzená smrť sa ťa nikdy nedotkne.“

„Dobre, to znie príliš záhadne. Zjednoduš to. Koho mám zabiť? Poznáš niekoho s tou vznešenou krvou?“, spýtal sa Vlad.

Romano odpovedal pohotovo a bez rozmýšľania,

„Na svete žije len jedna osoba s božou krvou, a to Karmazínová kráľovná Mara.“

Vladom prešla masívna vlna nepokoja. Spomenul si na záhadnú smutnú cudzinku zo Severu a na noc, keď skrsol on Vlad – krvou pomazaný. V myslí si vybavil obraz princeznej, ktorá padla na podlahu ako handrová bábika. Vyzerala príliš krehko a nevinne na to, aby človek uveril, že má v krvi čosi božské.

Vlad doteraz zabíjal v boji alebo za trest. Zabíjanie bolo ľahké, niekedy v princípe spravodlivosti a vždy bez výčitiek. Pomyslel si, že zabiť Karmazínovú kráľovnú nebude úplne charakterné, keďže to bude vražda nadpozemskej bytosti. No cena bola stanovená. Temnota vyžaduje za večnosť konkrétnu

obetu.

Vlad sa postavil na nohy a urobil pár krokov smerom k Romanovi, „Prekliaty a zatratený si ty, nie ja. Ty si vyniesol rozsudok nad Karmazínovou kráľovou. Ja budem len katom.“

Nato naklonil svoju tvár k Romanovej a zblízka pozrel do jeho očí, „Na sever sa vydáme spoločne. Nájdeme tú dievčinu a na tvoje odporúčanie ukončíme jej smutný život.“

Romano prikývol na súhlas. V duchu už rátal svoje zásluhy v prospech temnoty, ktorej bol oddaným služobníkom. Zlomyseľne sa tešil z Vladovho odhodlania. Očakával protesty, prejavy odporu a výhrady. Vlad čarodeja prekvapil. Svoju dušu zapredal veľmi ľahko.

Vražedná výprava dvojice sa vydala na sever v sedlách. Prechádzali lesy, dediny a v ľuďoch vzbudzovali strach. Zhrbený čarodej desil pohľadom. Vzpriamený Vlad pôsobil na ľudí chladným dojmom. Keď sa hnal cvalom, vietor mu mával plášťom tak, že pôsobil ako dravý čierny tieň. Keď sa so svojím spoločníkom zastavil v nejakom hostinci, neprejavil za milú pohostinnosť žiadnu vďaku. K ľuďom sa choval ako k prašivým. Nebola v ňom ani tak pýcha, ako pohrdanie. Formovali ho možno zdanlivo dobré, ale rozhodne pomýlené princípy. V duši mal bahno. Zvonku zaujal osobným čarom, ale vyžadoval odstup. Pohľadom prikazoval,

„Udržujte vzdialenosť!“

Dával zreteľne najavo, že je viac ako ostatní. Na pohľad v sebe niesol pečať nadzemskej individuality, ale v skutočnosti to bola pečať diabla.

Hranicu Mironovho kráľovstva prekročili po pár týždňoch. Vlad dbal na dodržiavanie rýchlosti a smeru. Romano občas bolestne zaskúvil. Svoje krivé telo udržiaval v kondícii akýmsi pochybným elixírom. Vždy keď ho vyťahoval z vaku, vydával podivný hundravý zvuk, napil sa, ticho povzdychol a zakaždým konšatoval,

„Toto ma vždy krásne vzpruží.“

Pri takejto príležitosti nad ním Vlad nechápavo krútil hlavou a doberal si ho, „Šaáá, len si daj poriadne. Nech máš dosť energie, ty starý diabol.“

Romano sa po záhadnom moku zakaždým vyšvihol do sedla s rýchlou, akú by u neho nikto nečakal. Koňa počastoval kopancom a už sa hnal Vladovi v päťach lesom, za ktorým sa vynoril Červený zámok.

Vzduchom voňala jar. Okolie zámku prekvitalo neobyčajnými rastlinami. Rozkvitnuté stromy vybuchovali peľom. Vzduchom lietali medovožlté čiastočky a rozkolisávali veľké kalichy tulipánov, ktoré počuteľne zvonili.

Nikde ani človečika. Všetci obyvatelia zámku sa venovali prácam za červenými múrmi. Len jedna osoba vyšla spoza brány. Najkrajšia kvetina kráčala kamenným mostom. Dlhé karmínové šaty nijako neobmedzili ladnosť jej chôdze. Mara si osamote užívala jarné slnečné lúče. Ako prvý ju spozoroval Romano. Vlad si ju všimol vzápätí, pozrel na čarodeja a s potešením prehlásil,

„Len sa kochaj tým pohľadom, lebo za chvíľu už nebudeš môcť.“

Mara sa chcela poprechádzať vôkol rybníka. Len čo vyšla z vrát, zahliadla cez hustý vzduch dvoch cudzincov. So zatajeným dychom ostala stáť na mieste.

Prezieravo natáhovala hlavu a čakala, kým sa k nej neočakávaní hostia priblížia. „Šaáá, dievča.“, okríkol ju Vlad a prudko zoskočil z koňa. Stál priamo pred ňou. Ich pohľady sa stretli. Mara prekvapene a neveriacky vytriešala oči, „Poznám ťa. Len si neviem spomenúť na tvoje meno.“

„Nezmenila si sa.“, chladne poznamenal povedomý cudzinec.

„Vlad.“, buchla si Mara dlaňou po čele, „Už som si spomenula. Nečakala som, že ťa ešte niekedy uvidím. Čo ťa privádza do Červeného zámku? A kto je tvoj spoločník?“, pýtala sa.

„Volá sa Romano, je to môj obchodný partner. Plní zmluvu týkajúcu sa mojich záujmov.“, Vlad sa rozhliadal vôkol seba, potom uznanlivo uprel svoj zrak na Romana sediaceho na koni,

„Musím priznať, že robí, čo môže. Má za sebou náročnú cestu.“

Romano po ťažkej púti pokrivený viac ako zvyčajne unavene vzdychol a zamrivil sa v sedle.

„Zlez z koňa.“, okríkol ho Vlad.

Čarodej zosadol, prikrčený pristúpil na most pred Vladom a Maru. Pomaly rozťahol ruky, akoby bol kňaz, ktorý dvojicu sobáši. Preludné manželstvo požehnal slovami,

„Čo je nad zemou vznesené, pekle je slúbené.“

Mara nechápavo pozrela do čudesných Romanových očí. Potom otočila hlavu od čarodeja späť k Vladovi. Výrazom tváre si pýtala vysvetlenie. Vlad sa neunúval nič objasňovať. Vytiahol spoza opasku dýku a bodol Maru do srdca. Marine oči sa zaleskli čirou božskosťou. Bol to prchavý okamih, ktorý prerušil prenikavý výkrik vychádzajúci spoza múrov zámku. Mara ucítila slabosť a vzápätí padla k zemi. Vlad a Romano upreli svoje zraky k oknu, z ktorého skríknutie vyšlo. I napriek ostražitosti si predtým nevšimli služobnú, ktorá kládla do okien prevetrať periny. Keď služobná zistila, že ju cudzinci spozorovali zutekala pre pomoc.

No predtým, v tej chvíli, keď vykrikla, vyleteli zo všetkých korún stromov v lese vtáci. Velikánske roháče hryzadlami bubnovali na poplach. I ostatná zver začala vyvádzať. Les burácal. Dovoľával sa svojho pána.

Lešij vospával po prepitej noci so svojím starým priateľom medveďom. Pochrapkával si vo svojom úkryte v smrekovom kmeni. Svetivá žila stromu sebou otriasla. Lešij pootvoril jedno oko,

„Kto ma budí a prečo?“, zašomral nevrlo.

Žila stromu sebou znova otriasla, tentokrát tak prudko, že zhodila Lešija z postele. Pád Lešija prebral. Vstal, narýchlo sa obúval, ako vždy opačne a hundral,

„Neznášam paniku. Čo sa zase deje? Neznášam zmätky.“

Schmatol svoju palicu, vyšiel von a zažil zemetrasenie. Zatackal sa a ihneď pochopil, že ide o niečo vážne. Poškriabal sa po hlave,

„Sotva niečo v lese. To by som ľahko rozpoznal. Žeby Mara?“

Obava o drahú priateľku ho popohnala. Pridal do kroku, nevrhal žiadny tieň, nenechával za sebou stopy, iba v rýchlosti mrmlal,

„Čo sa deje? Čo sa to deje?“

Netušil, že v tej chvíli už Mara leží na zemi. Vlasy i šaty mala zmáčané krvou. Stratila pulz, prestala dýchať. Poddala sa smrti, mocnej bohyni, svojej matke, ale Morena nevyšla zo záhrobia a nevyslala ani Zubatú.

Svarog zase raz zdvihol prstom vo svojej slnečnej vyhni. Nebom udrela žiara. Marin osud sa zachytil v uzle dvoch nezhodných svetov. Zahynula, ale Smrť ju odmietla, veď Mara bola sčasti bohyňa. Bola nesmrteľná, ale aj tak sa znova ocitla v pasci medzi životom a smrťou. Po bodnutí do jej srdca nabrali veci rýchly spád.

Romano sa naklonil k Mare,

„Musím urobiť rituál krvi.“

Vlad ho pobádal,

„Šaáá, rob čo treba, no pohni si.“

Romanovi sa triasli ruky. Chystal sa vykonať starobyľý rituál čiernej mágie a nemohol urobiť žiadnu chybu. Myslel len na to, aby na nič nezabudol. Namočil si dlane do Marinej krvi a zariekaval,

„Čistá večná krv za nečistnú večnú krv. Čistá večná krv za nečistú večnú krv.“

Nato čarodej vstal, krvou potrel Vladovu tvár a ďalej zariekaval,

„Krvou večnou pomazaný, navždy mladý, navždy živý, navždy smädny.“

Romano vytiahol spod pláštá tenkú hrdzavú ihlu v tvare lievika, chopil Vlada za ruku, vyhrnul mu rukáv a ihlu zapichol do žily v laktovej jamke. Do lievika nechal spadnúť pár kvapiek Marinej krvi, ktorá mu ešte stále stekala po prstoch. Vlad po nečakanom vpichu prehltol horkú slinu, ale vo chvíli keď sa do jeho tela dostala Marina krv, zažil sladký moment. Jeho pulz sa spomalil, ale on pocítil prílev novej sily. Cítil sa ako znovuzrodený. Jeho lícne kosti akoby ešte viac vystúpili, oči nadobudli rubínovú farbu a jeho zrak bol zrazu neskutočne krutý. Vlad nadobro prepadol temnote.

Novoutvorený Vlad sa sklonil k Mare. Bez námahy ju zdvihol a prehodil cez kamenné zábradlie na moste. Mare spadla pri páde cez most z hlavy strieborná koruna vytvorená samotným Svarogom. Klenot zdobený červenými rubínmi sa ostal váľať v mláke Marinej krvi a Karmazínová kráľovná spadla pod hladinu rybníka.

„Mali by sme ísť.“, zahlásil Vlad.

Romano prikývol hlavou,

„Len sa posilním.“, napil sa naponáhlo svojho elixíru a vyskočil do sedla. Vlad ho nasledoval. Zanedlho sa obaja stratili za okrajom lesa. Ponáhľali sa preč, aby sa vyhli zbytočným svedkom.

Vo chvíli, keď vrhovia zmizli v lese, pribehla na kamenný most služobná s ostatnými, ktorí zastávali službu na zámku. V tej istej chvíli vybehol z lesa i Lešij. Ihneď spozoroval skupinu ľudí na moste a hnal sa k miestu činu. Keď dobehol naskytl sa mu žalostný pohľad na korunu v krvi. Chytil sa za rožky na hlave a žalostne lamentoval,

„Beda, beda, Mara, čo sa s ňou stalo?“, spýtavo sa díval do tvári prítomných. Všetci krčili ramenami a pozerali sa na slúžku, ktorá ich zburcovala.

„Z okna som tu videla dvoch mužov. Jeden z nich bodol našu kráľovnú. Hneď som utekala pre pomoc.“, prehlásila služobná, ktorá bola svedkom nešťastia.

Lešijovi sa začalo z rožkov na hlave pariť. Chytil slúžku za obe ruky a triasol ňou,

„Beda ti! Ako vyzerali? Kde sa tu vzali a kde je Mara?“

Služobná krčila plecami a prenikavo vzlykala,

„Nič viac neviem. Naozaj. Všetko sa zbehlo tak rýchlo.“

V tom sa z ničoho nič na jasnom nebi sa zjavila žiara, z ktorej zlietol priamo na kamenný most vták Ohnivák. Žiaril tak intenzívne, že si všetci prítomní, museli zakryť zrak. Vták natiahol dlhý krk a zobákom zdvihol zo zeme Marinu korunu. Zamával horiacimi krídlami a odletel preč aj s korunou. Vo chvíli, keď sa stratil v žiare slnka, Zem zasiahla solárna búrka. Gigantický mrak elektrizujúcich častí dopadol na Zem a zlietol do vôd. Spojenie dvoch protichodných prvkov spôsobilo, že v niektorých častiach sveta zovrela v riekach a moriach voda. Spustil sa zložitý a pomalý proces globálneho otepľovania. Hladina morí sa začala nenápadne zvyšovať a ovzdušie sa pozvoľna rozpálilo. Svarog sa pripomenul svetu. Vo svojej vyhni rázne krútil hlavou a hromžil,

„Ludia, bohovia, peklo znesvätilo tú najlepšiu z vás!“

Marina koruna sa prostredníctvom plamenistého čarovtáka vrátila späť do Svarogových rúk.

Lešij už raz videl vtáka Ohniváka. Vtedy, keď sa vyliahal z ohňa spaľujúceho mŕtve telo Predslava. Rovnako ako vtedy, i teraz bola situácia bezútešná. Lesný pán upadol do beznádeje. Zložil sa na kolená a nevydal už ani hláska. V tej chvíli povzdychol celý les. Žalostná vlna sa premlela korunami stromov ako zimomriavky po ľudskom tele. Nešťastie nechodí po horách, ale prešlo lesom. Zasiahlo Lešija hlbšie ako Marino srdce Vladova dýka.

Vlnu Lešijovho nešťastia zachytila Vesna spiaca na hebkej lúke. Panovala Hornej zemi, pretože jej priniesla ďalšiu jar. Zobudil ju náhly chlad. Vstala a vyronila kryštálovú slzu. Clivosť dovtedy stále veselej bohyně pobúrila jej oddaného Perúna. Oblohu preťali žeravé blesky. Z neba sa začali valiť temné mraky. Nastalo mocné hrmenie. Spustil sa silný lejak. Voda sa liala cestami, zatekala do pivníc a váľala stromy. Rieky Hornej zeme sa naplnili a vyliali. Krajinou sa prehnala povodeň.

Veľká voda sa pretlačila aj k Červenému zámku. Brala so sebou vecí, zmyla Marinu krv, vzala ľudí i zlomeného Lešija.

Lešij už s vodou bojoval. Pri plavbe loďou zažil morskú chorobu a odvtedy žil v presvedčení, že je s vodou priateľný. Na mori ho ratovala Mara. No tentokrát nebol po blízku žiadny záchranca. Lešij nestihol ani dudrať, ani sa vzpierať. Tisícročná voda ho bezcieľne unášala preč od jeho lesa. Zaplnila jeho pľúca, zakalila jeho zrak, zatemnila jeho myseľ.

Lešij a Mara neboli spolu, ale obaja sa poddali rovnakému živlu. Obaja sa ocitli vo vode. Lešij bol unášaný do neznáma. Marino telo dopadlo na dno rybníka. Jej čierne vlasy okázalo poletovali vo vode akoby sa vznášali v prázdnote a vydávali šepoty,

„Morena je macocha a nie mať. Nevezme si dcéru k sebe. Nechá ju spať na bahnitom dne. Kráľovnú pokryje žabina, nie perina. Naveky.“

Potom Marine vlasy utíchli a poslušne klesli. V mútnej vode začali poletovať

zelené chuchvalce. Padali na Maru ako špinavý sneh. Zakliatu kráľovnú pokryl zelený povlak. Vyzerala akoby bola pokrytá lesným machom.

Mara sa druhý raz ocitla na dne. Prvýkrát ju utopil pod morskú hladinu kozmický motýľ ukotvený v jej bruchu, ktorý bol zároveň jej záchrancom sýtiaci jej pľúca kyslíkom. Tentokrát to bolo úplne iné. Z Mariných pľúc sa vytratil vzduch, zaplnili sa vodou. Mara ležala pod kalnou vodou zavraždená. Zakliata temnotou, ktorá požila jej krv, zaspala večným spánkom ako Šípková Ruženka bodnutá do prsta trňom ruže. Nezobudí ju bozk princa, pretože jej princ je mŕtvy. Uväznení v záhrobí, kde nič netuší. Podsvetie nie je vševedúce. Zaujíma sa len o bežných zomierajúcich smrteľníkov a Mara ako spolu božia bytosť takou nebola. Ani Morena sa nedozvedela o tom, že jej dcéra sa nevrátila z prechádzky domov, že už nemá miesto medzi ľuďmi, ani medzi bohmi, že jej nepatrí ani miesto v podsvetí, ale je zakliata vo vlhkej zelenej súzobe.

Myšlienkami na Maru sa v tej chvíli najviac zamestnával Vlad. Tvár mal stále poznačenú jej krvou. Zaschnutú krv mal ešte aj v ušiach a vo vlasoch. Pred očami mal len jediný obraz, Marin pohľad vo chvíli, keď jej zabodol dýku do srdca. Nevedel sa tej myšlienky zbaviť. Driapala v jeho hlave ako zajatý škovránok narážajúci do stien klietky. Zobákom ťobala do jeho chorého srdca, ktoré už nebolo ľudským srdcom.

Vlad sa hnal krkolomným cvalom tak, že Romano nemal šancu udržať krok, preto zaostával. Vo Vladovom vnútri sa navyše ešte stále odohrávala transformácia. Hnala ho akoby sa ho zmocnilo naraz šialenstvo, hnev a nenávisť. Dokonca i Vladov kôň pôsobil, že ho zasiahla besnota. Oči mal zakalené, z papule mu kypela biela pena a zubiská mal i na koňa nezvykle obrovské.

Vlad sa skvalitňoval na obraz temnoty zvonku i zvnútra. Kostí a zuby mu silneli do nepoddajnej hustoty. Na koži sa mu vytvoril nepoznatelný ochranný film. Jeho organizmus nadobudol odolnosť voči mrazu a ohňu. Vladove zmysly sa vyostřili. Pri strmom cvale začul a očami zameral vzdialenú utekajúcu myš. Prepadol ho doteraz nepoznaný pud. Vlad mal chuť skočiť a po utekajúcej myši chňapnúť. Jeho dych sa zrýchlil. Dostal nezdravý smäd. Stehná pritisol o telo koňa a rukou pevne zatiahol za uzdu. Kôň sa podvolil, spomalil do kroku a poslušne zastal. Vlad zoskočil zo sedla, pristúpil k širokej poľnej mláke, zohol sa a do dlaní načrel kalnú vodu. Hltal špinavú tekutinu akoby v živote nepil. Voda Vladov smäd neuhasila, naopak zaplavila jeho telo ešte väčšou suchotou. Za ten čas sa k Vladovi dohnal Romano. Celý dokrivený sklzol zo sedla,

„Vodou ten smäd neuhasiš.“

Vlad nahnevane skríkol,

“Šaaaá, je to tu, večný smäd, čo si mi sľúbil! Čo? Prečo ma tá voda ešte viac vysúša?”

Romano reagoval pokojne,

„Voda je nápoj pre smrteľníkov.“

„Čo mám piť ja? Roztavené železo, čerstvo nadojené mlieko, či čo?“, z Vlada kričal smäd, „No povedz! Čo mám piť ja?“

„Poviem ti. Poviem.“